

A találkozó olyan kedves fölödzködásokhoz vezetett író és olvasót, mintha csak két ismerős beszélgetett volna az ároksparton.

Így tudtam meg, hogy százéves házban lakik, aminek a külső revesség adja a patinát. Mehetett volna újba, de ebből kilát a határba. Azt pedig nem adná egy vak lóért. Övé a város, annak tájéka. Minden, amihez szívből hozzányúl, az övé. Mindörökre. Övé, amit magába tud fogadni.

Fölkérések könyvírásra, előzetes szerződésai nincsenek, nem is voltak soha. Ha hóna alatt a kész munkával kopogtat megszokott kiadójánál, hát azt mondják neki, tegye le. Leteszi. Megy haza, dolgozik. Több téma melegszik esze kohójában, nem ül a holdat lesve, s a lektori véleménnyel csörömpölő postást várva. Ez a vidéki író sorsa? Azt tartja, nem egy táncház az ország, ahol hölgyválaszban föl-kéretné a kiadó igazgatója a vidéken élő írókat. Hogy a vidék valami alacsonyabb színvonalat jelentene a művészetek vonatkozásában? Pesten is megvan a harmadik rajvonal, de még a harmincadik is. Az írók nagyobb százaléka ott él. A szövetségi tagok kisebb része vidéki. Hátrány? Előny is. Itt az író mindent a maga szakállára csinál. Se biztatást, se előleget nem kap, gyakran a leveleire sem válaszolnak.

Hogy tanulmányutakra menegetnek az írók, netán külföldre is, azt a napilapokból olvassa. Neki még nem szóltak, hogy láss világot, eredj Párizsba, vegyél divatos selyemgatyát, ha futja a napidíjból. De ő ezt természetesnek tartja. Azt mondja, két dolgot nem tud az életben muszájból csinálni: szeretni és írni.

Előleg? Kapált ő előlegre eleget mások kukoricaföldjein.

Életmodellt akartam róla venni? Lehetséges. Tudni akartam türelmét, közlekedési módozatait a világgal? Mit használhatok magam kormányzásában belőle, nem tudom. A fölszínen jártunk. Hogy belül mi fortyog, se az írás, se az író meg nem vallotta eddig. De ismerjük már egymást és kifirtatom tőle, ha addig élek is...

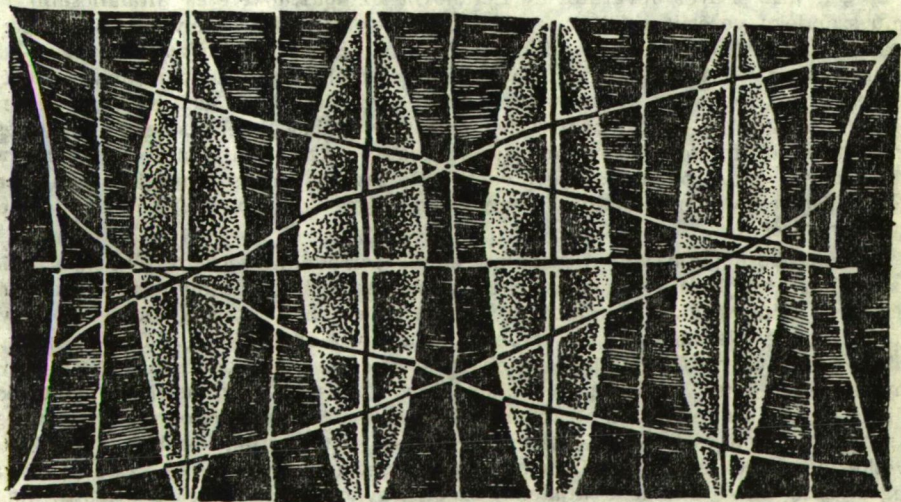
Nézd, koma, csongettek. Nyiss már ajtót, légy szíves, míg magamra kapom a gúnyámat!

Nyitom az ajtót, a két kedves cigánylány áll a küszöbön, kifrissülve, kicsi zavarok között. Zoli bácsira számítva dadognak.

— Esteledik, hát mi előálltunk!

— Semmi hiba, bizonyosan örül a házigazda — de ahogy ezt kimondom, Zoli dörmögve gyúri nadrágja korcába az ingderekát, s kimordul:

— Bújjatok be kismadárkák és mindjárt indulunk! Megyünk fatorony iránt.

SZENTI ERNŐ GRAFIKÁJA